

42-22/34

Elisabeths Historie.

Fortælling

af

Miss E. Chackeran.

Oversat fra Engelsk

ved

P. B. Blicher.

Kjøbenhavn.

I Commission hos H. Hagerup.

Trykt i V. Møhres Bogtrykkeri i Sorø.

1864.

U 10520-72

Første Capitel.

Dette er en taabelig Kvindes Historie, som ved sin egen Taabelighed tilsidst lærte Visdom, hvis Sorger — de vare ikke overmaade store, og de kunde maastee have gjort et mindre utaalmodigt Sind lykkelig — vare Mere, end hun forstod at bære. Livets Lære var en streng Lære for hende. Hun vilde ikke lære, hun gjorde Oprør imod den sunde Lærdom. Og medens hun græd og klagede, at hun ikke vilde lære, medens hun vendte sig bort og med Spot og Klage satte sig op imod sin Skæbne, gik Dage, Timer, Skæbnen deres egen Gang. De gik uden at lade sig bevæge; og det var hende, der gav efter; det var hende, der forandrede sig, der blev rørt og sønderflidt af sine egne Sorger og Klager.

Elisabeth havde store, milde Dine, smukt gult Haar og et sødt og let Smil, der udbredte sig over hendes Ansigt som Solskin, og oplyste Dit og mit og ethvert andet Ansigt, det tilfældigvis faldt paa. Hun pleiede at smile til sig selv i Speilet, som mangen Pige før hende har gjort; hun pleiede at danse omkring i Stuen og tænke: „Kom, Liv! kom, Liv! mit skal være et lykkelig Liv. Her gaaer jeg og venter. Jeg blev skabt smuk for at blive beundret, for at blive elsket, for at blive hadet af nogle Faa og tilbedt af nogle Faa,

og for at blive misundt af Alle. Jeg er tusinde Gange smukkere end Lætitia. Jeg er glad ved, at jeg ingen Penge har som hun, og at jeg vil blive elsket for min egen Skyld, for mine smukke Dine. Een Person bliver bleg, naar de see paa ham. Tra-la-la; tra-la-la!" og hun dandsede syngende gennem Bærelset. Der var ikke noget Teppe, kun det blanke, glatte Gulv. Tre høje Vinduer vendte ud imod en travl Gade i Paris, over hvis Brostene Vogne, Kab'er og Karrer rullede. Der var et Stueuhr, konstige Blomster i Porcelainsvaser paa Kaminen, en Sopha med rødt Fløiel, en Slags Etagerer med Nipsfager og en stor Fløider, der stod vidt aaben, og gennem hvilken man kunde see en Spisestue, ligeledes temmelig blottet for Møbler, med bonet Gulv og rundt Bord med et Bogrugsteppes over, en hvid Porcelainskaffelovn, nogle Bogfrugter paa en Stænk og en Pige i en hvid Kappe, som sad ved Vinduet og arbejdede.

Nu ringede det. Elisabets holdt pludselig inde med sin Dands; Pigen reiste sig, lagde sit Arbejde tilside og gik for at luffe op; derpaa spurgte en Stemme, ved Lyden af hvilken Elisabet smilede og saae smukkere ud end nogensinde, om Mrs. og Miss Gilmour vare hjemme.

Elisabeth stod og lyttede med sit skønne Hoved en Smule høiet, medens Pigen sagde: „Nei, Sir“, og nu foer Miss Gilmour op i Brede og vilde løbe ud. Hun betænkte sig kun et Dieblit, men da var det for sent; Døren var lukket i, og Clementine havde igjen sat sig til at arbejde.

„Clementine, hvor tør Du sige, at jeg ikke er hjemme?“ udbrød Elisabet og stod pludselig for hende.

„Madame bad mig om ikke at luffe Nogen ind i hendes Fra-

værelse," sagde Clementine spidst. „Jeg fulgte kun min Ordre. Der er Herrens Kort."

„Sir John Dampier" stod der paa Kortet, og nedenunder stod skrevet med Blyant: „Jeg haaber, at De næste Uge er hjemme i Chester Street. Kan jeg paa nogen Maade være Deres „avant-courier"? Jeg tager over iaften."

Elisabeth smilede igjen, trak paa Skuldrene og sagde ved sig selv: „Næste Uge; jeg kan maaskee bedre finde mig i at vente, end han kan. Staffels Menneske! Imidlertid — il y en a bien d'autres." Hun gik hen til Vinduet, og idet hun boiede sig ud af det, fik hun just et Glimt at see af Magdalene-Kirken og Sir John Dampier, der gik bort; strax efter saae hun sin Moder paa den anden Side af Gaden gaae forbi den gamle Ublekones Bod og dreie ind i Husets Port.

Elisabeths Moder lignede sin Datter; hun havde hun sorte Øine og sort Haar, og hvor hendes Datter var lunefuld og søielig, der var den ældre Dame lunefuld og bestemt. De brød sig ikke meget om hinanden, disse To. De havde ikke levet sammen hele deres Liv og ikke lært at elske hinanden, som Noget der følger af sig selv; de lignede hinanden altfor meget, stode hinanden altfor nær i Alder: Elisabeth var atten og hendes Moder sexogtredive. Saa Elisabeth ud, som om hun var tyve, saa saae Moderen ud, som om hun var tredive, og hun var lige saa forfængelig, lige saa taabelig, lige saa behagesyg som Datteren. Mrs. Gilmour tilstod det ikke for sig selv, men hun havde været vant dertil hele sit Liv — til at være den Første, til at blive gjort meget af; og her var en lille Pige, som var noget op, uden at hun havde ændset hende, og som havde lært af hende selv at være indtagende — mere indtagende, end hun selv